

‘Het slachthuis’

‘Het slachthuis’

KAREL PUTS

© 2021 Karel Puts
ISBN: 9789464051643

www.kputs.nl

Hoofdstuk 1

Boven de stad Venlo scheen de zon door een bijna wolkeloze lucht. Vanuit de lucht was de bocht die de Maas daar maakt goed te zien als ook de haven, het stadhuis en de markt. In de haven lagen enkele schepen afgemeerd die dezelfde dag nog gelost en geladen werden. In de stad was het niet erg druk. Het was een gewone doordeweekse dag. Het verkeer reed door de straten en sloeg links en rechts af. Op het trottoir liepen mensen met en zonder boodschappentas in de hand langs de winkels en keken er af en toe in. Stonden even stil, praatten even met een voorbijganger. Het was warm. In het midden van de stad woonde Karel. Hij liep door de stad en zag enkele jongens door de straat rennen. Ze waren aan het spelen en renden elkaar achterna. Karel herkende ze en in het voorbij lopen begroetten ze elkaar eventjes, daarna vroeg hij wat ze aan het doen waren. Een van de jongens zei ‘Niets, we zitten elkaar alleen achterna’. Een van de jongens haalde een zakmes uit zijn broek en liet dat zien. Hij had het voor zijn verjaardag gekregen. Karel hield daar niet zo van, maar zei dat niet. Hij keek er even naar en knikte even met zijn hoofd. ‘Waar ga je heen?’, vroegen ze hem en

Karel zei dat hij op zoek was naar Glant. Dat was een leeftijdgenootje van hem die enkele deuren verder woonde dan Karel en waar hij mee omging. Niemand van de jongens had Glant gezien en Karel liep weer verder. Een van de jongens raakte een andere jongen aan en ze renden de andere kant op. Karel stak een straat over en aan het eind van de straat bleef hij staan. Hij keek om zich heen en liep weer verder, stak de St.Jorisstraat over en kwam langs de Martinuskerk. Verderop zag hij Glant lopen. Hij versnelde zijn pas en niet veel later stonden ze naast elkaar.

‘Wat zullen we gaan doen’, vroeg Karel.

‘Het is erg warm, vind je niet?’, zei Glant.

‘Ja dat is het zeker, zullen we naar de Maas gaan kijken?’.

‘Goed’, zei Glant.

Ze waren al eerder naar de Maas gaan kijken en hadden een plek gevonden waar ze langs de rivier konden zitten. Het was dicht bij de kanovereniging aan de St.Urbanusweg. Het was tevens een eindje van de weg vandaan en het was er nogal stil. Alleen de hardere geluiden van de weg kon je horen en klonken gedempt. Karel vond het verbazingwekkend hoe je aan de hectiek van de stad kon ontkomen en in nagenoeg gehele stilte langs de Maas kon vertoeven, alleen maar door naar de rivier te gaan. De zonsondergang in de zomer vond hij erg mooi, enkelen waren uitzonderlijk mooi met de stilte, de natuur, de golfslag, het immense heelal. Het stemde tot nadenken. Waar ging

dit heen. Verderop lag het kapelke zo klein en dominant. Was de kerk en het geloof in iets beters dan de barbaarsheid van enkele duizenden jaren geleden een noodzakelijke stap naar de beschaving en hoe gaat het dan verder? Hoe lang bestaat de beschaving, uitgezet tegen de miljoenen jaren dat de mensheid bestaat en de tweede wereldoorlog was nog niet zo lang geleden afgelopen. Niet dat hij hem had meegemaakt. Nee hij was ongeveer negen jaar na het laatste schot in de oorlog geboren. Hoe ziet beschaving eruit? Als de overheid mensen vermoord en aan het moorden blijft dan wordt mogelijk de indruk gemaakt dat als ze het stil weten te houden dat het dan beschaafd is, maar dat is het niet.

‘Heb je weleens in de Maas gezwommen?’, vroeg Karel aan Glant.

‘En jij?’, was zijn antwoord.

Ze kwamen in de buurt van het ‘villapark’, zoals het Wilhelminapark ook wordt genoemd. Als ze naar de Maas gingen liepen ze daar weleens doorheen. Alleen vandaag niet. Ze liepen er langs en kregen de Maas in zicht. Karel dacht terug aan die keer dat hij samen met Glant het ‘wijnbergje’ afliep en op het eind daarvan zagen ze door de opening van een grote poort die een eindje open stond een man een andere man met een schroevendraaier in de buik steken die daarna tegen de grond viel. Glant zei er wat van en ze bleven stilstaan. Terwijl ze het er over hadden kwam de moordenaar naar buiten.

Glant vroeg aan hem ‘Heb je iemand met een schroevendraaier in de buik gestoken?’

‘Wat?’, vroeg de man.

‘Heb jij zojuist iemand met een schroevendraaier in de buik gestoken?’.

‘Dat gaat je niets aan’, zei de man en jaagde ze weg met het dreigement ‘Als jullie niet weg zijn als ik zo meteen terug kom dan steek ik jullie allebei met een schroevendraaier’. De man ging naar binnen en maakte de poort dicht.

Glant wou het er niet bij laten zitten, maar Karel gaf te kennen dat hij zich met zaken ging bemoeien waar hij weleens spijt van zou krijgen en ze liepen verder. Karel wist niet meer hoe lang dat was geleden. Ze verlieten het

trottoir aan de St.Urbanusweg en zagen dat er een schip werd gelost. De kleine kraan die er langs stond maakte de laadruimte van het schip leeg. Daar de laadbak van de kraan niet zo groot was duurde het wel even voordat het schip in zijn geheel was gelost. Ze kwamen dichterbij en konden het schip goed bekijken. De schipper keek om en knikte licht met zijn hoofd. Ze bekeken de dikke touwen waarmee het schip vast lag. Daarna liepen ze er een eindje vandaan en keken over het water naar de overkant en vroegen zich af hoe breed dat de Maas hier was. Ze keken langs de rivier en wat er zoal aangespoeld was. Glant nam een stukje hout dat op de oever lag. Hij legde het op het water en keek waar het heen dreef. Ze gingen zitten en bekeken de omgeving. Na een poosje zei Glant ‘Zouden ze open zijn?’ en wees met zijn

hoofd in de richting van de kanovereniging. ‘Ga maar even kijken’. De kanovereniging had een kantine en een luik dat open ging aan de St.Urbanusweg. Was het luik open dan kon je daar snoepgoed kopen. Ze waren overgegaan naar de volgende klas en hadden wat meer zakgeld gekregen. Glant kwam terug en had twee repen chocolade meegenomen. Ze bleven nog wat langs de oever van de Maas en nadat ze de chocolade hadden opgegeten zei Karel dat hij op tijd thuis moest zijn voor het eten. Hij liep naar het trottoir en Glant kwam achter hem aan.

De krant lag op tafel en Karel keek erin. Af en toe las hij een stukje en wachtte op het avondeten. De tafel moest gedekt worden en hij stond op. Hij ging ergens anders zitten en las verder in de krant. Nadat iedereen er was gingen ze aan tafel zitten. Karel was een nakomeling en niet welkom in het gezin waar hij deel van uitmaakte. Zijn broer en zus haatten hem. Ze moesten zich aanpassen en dat vonden ze te moeilijk. Ze moesten meer delen. Hun huisregels werden afgestemd op die van Karel en dat viel hun zwaar. Zo zwaar dat geprobeerd werd hem te vermoorden en het als een ongeluk uit te laten zien. Hij werd in zijn slaap hard in de buik geslagen, lieten hem in een kar van een helling afduwen die uitkwam op een verkeersweg, etc. Plannen werden gemaakt hem te vermoorden soms met de intelligentie van een volwassene. Karel moest hun napraten over de dood. Ze legden hem woorden in de mond, wat hij zei werd opzettelijk verkeerd uitgelegd. Hierdoor moest

hij gemakkelijker te vermoorden zijn. Zover kwam het echter niet. Ze moesten om hem lachen en gaven wat om zijn meningen. Alleen de moordplannen werden niet geheel verworpen. De geboorte van Karel had hun wereldje nogal overhoop gehaald en dat had diepe sporen bij hun achter gelaten.

Na het eten stond iedereen op en Karel kon nog even naar buiten gaan spelen voordat hij moest gaan slapen. Hij ging naar Glant die niet ver van hem vandaan woonde. Daar kreeg hij een glaasje limonade. Glant en Karel liepen naar buiten en Glant vertelde wat hij had gegeten. De volgende dag zagen ze elkaar weer en Glant begon over de moord te praten die ze de vorige dag hadden gezien. Hij had er thuis over gesproken, maar er werd nagenoeg geen aandacht aan gegeven. Hij had er bijna ruzie over gekregen, vertelde hij.

Glant wou er toch graag met iemand over praten en begon er met Karel over. Hij vroeg aan Karel wat hij had gezien. Karel herkende de situatie en ging er niet al te uitgebreid op in. Hij wist dat er niet veel aandacht aan werd besteed in de buurt en als het niet in de krant kwam te staan hoorde je er niets meer over. Glant gaf het nog niet op en vertelde dat hij een gesprek wou hebben met de moordenaar en vroeg Karel om mee te gaan. Karel ging niet mee, zei

hij en zei er nog bij dat moordenaars het mogelijk niet aardig zullen vinden als een jongetje vragen over hun misdaad ging stellen en er met iedereen over ging praten. Glant kon er wel om lachen en zei dat hij de man kende. Hij had er al eerder mee gesproken en kon wel met hem opschieten, zei hij. Karel raadde het hem af met hem te gaan praten. Ze gingen naar huis en Karel ging in een boekje lezen tot aan het middageten. Niet lang daarna liep hij en Glant over de St.Urbanusweg. De Maas stroomde links van hen en Karel keek naar mogelijke stroomversnellingen. Soms gebeurde het weleens dat een schip naar de kant wordt gedreven door een sterke stroomversnelling. Hij had het een keer meegemaakt dat een schip naar de kant werd gedreven waar een ander schip lag afgemeerd. Het kwam steeds dichtbij en een bemanningslid van het afgemeerde schip hield op met schrobben en keek wat er ging gebeuren. Het varende schip kwam heel dichtbij voordat het afdraaide. De schipper en het bemanningslid van het andere schip keken elkaar even in de ogen voordat de afstand tussen beide schepen groter werd. Uit de kajuit van het volgeladen varende schip kwam een vrouw en keek naar de schipper, ze vroeg wat hij aan het doen was. Het was de wispelturigheid van de Maas die het schip van koers had gebracht. Glant keek een andere kant op en zag de grote poort waar ze iemand dood hadden zien steken. De poort was deels aan het zicht onttrokken door het struikgewas langs het trottoir. Dichtbij gekomen zagen ze een lijkenzak voor de poort staan. 'Hij is gevuld, zie je dat

er wat in zit', zei Karel tegen Glant. Ze keken elkaar aan en dachten hetzelfde, in de zak zat het stoffelijk overschot van een dooie. Dat kan toch niet het stoffelijk overschot zijn van de man die ze met een schroevendraaier dood hadden zien steken? Ze wisten niet wat ze moesten zeggen. Langzaam liepen ze verder en langzaam begonnen ze in te zien dat daar weer iemand was gedood. Ze gingen even aan de oever van de rivier staan en liepen weer verder. Een aantal kinderen kwam hen kant op en ze bleven met elkaar praten, daarna gingen ze spelen en renden elkaar achterna. Karel kwam laat in de middag thuis, hij had niet meer met Glant gesproken over de lijkenzak die ze hadden gezien. Hij ging aan de tafel in de huiskamer zitten en dacht na over de moorden en de doden. Hij had eerder wat gezien op de Maaskade, maar had er niet genoeg bij stil gestaan. Hij ging er wat ernstiger over nadenken en herinnerde zich het scheepvaartkantoor voor de binnenvaart aan de Maaskade Bolwaterstraat. Hij had daar een schipper naar binnen zien gaan, gevolgd door een tweede. De eerste schipper stond aan het loket te praten en keek wie naast hem ging staan. Ze herkenden elkaar en begroetten elkaar hartelijk. Daarna kwam er nog een derde schipper bij die ze goeiedag zeiden. Een van de twee schippers kende de derde en ze hadden een gesprekje met elkaar. De derde schipper zag dat de loketten bezet waren en wou weer gaan. Daarna herkende iemand van het scheepvaartkantoor de derde schipper en begroette hem met luide stem. Hij vroeg de derde schipper

het kantoor verder binnen te lopen, maar die aarzelde. Hij had nog andere zaken te doen. De man van het scheepvaartkantoor vroeg hem nog een keer door te lopen om wat met hem te bespreken. Ze gingen de kamer in waarvan de ramen waren afgedekt en die alleen aan de bovenkant wat licht door lieten. Aan de balie waren de schippers aan het praten. Opeens schrokken ze van een luide schreeuw uit de kamer waar de derde schipper en de man van het scheepvaartkantoor zaten. Meer kon Karel niet zien en horen, hij was het scheepvaartkantoor voorbij gelopen. Op de terugweg zag hij een lijkenzak naast het scheepvaartkantoor staan. De schipper was doodgestoken. Een aantal dagen daarna zag hij twee mannen bij het scheepvaartkantoor aanbellen en spraken met iemand van het scheepvaartkantoor. Het duurde niet lang voordat ze onenigheid kregen en harder gingen praten. Karel kon er wat van horen. 'Jullie hebben hem vermoord' en 'De politie is erbij geweest en heeft er een andere mening over'. Ze spraken nog wat met elkaar en de twee mannen liepen weg. Ze begonnen met elkaar te praten.

'Is hij niet een keer naar een bijeenkomst gegaan?'

'Is het politiek bedoel je. Gaat het om politieke redenen? Hij is daar wel geweest, maar eh, hij was niet iemand voor in de politiek. Dat zou hij nooit doen'. Meer kon Karel niet opvangen van het gesprek tussen de twee mannen. Een andere keer kwam hij langs dat kantoor aan de Maaskade en zag iemand die een arm met een mes in de hand omlaag bewoog en een